

Čís. 4606.

Povinnost soudu, povolujícího exekuci, nesahá, jde-li o exekuční titul dle Šu 1 čís. 8 ex. ř., dále, než přezkoumati, zda jest exekuční titul opatřen dle velícího předpisu Šu 54, odstavec druhý ex. ř. doložkou vykonatelnosti nalézacího soudu trestního. Rekursní soud jest však vzhledem k obsahu stížnosti oprávněn, opatřit si spisy trestního soudu za účelem zjištění, zda doložka vykonatelnosti jest správnou čili nic.

(Rozh. ze dne 27. ledna 1925, R II 17/25).

Soud první stolice povolil usnesením ze dne 20. listopadu 1924 exekuci na základě usnesení sborového soudu, jímž byly v trestním řízení upraveny útraty. Rekursní soud exekuční návrh zamítl. Důvody: Exekuční titul, jehož výkon v tomto případě se navrhuje, nebyl v době vynesení usnesení první stolice vykonatelným. Neboť, jak z trestního spisu vysvítá, podal povinný do sporného usnesení včas stížnost, jež usnesením druhé stolice ze dne 5. prosince 1924 byla jako bezdůvodna zamítnuta. Nyní jest (tedy po vydání usnesení první stolice) ovšem exekuční titul vykonatelný. Tato okolnost jest však bez významu. Neboť rozhoduje doba vydání usnesení první stolice. Dle Šu 392 tr. s. ř. má stížnost do usnesení sborového soudu, jímž náklady řízení byly ustanoveny, odkládací účinek (Lohsing, procesní právo trestní, str. 605). Rekursní stolice rozhoduje zásadně na základě skutkové základny první stolice.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu.

Důvody:

Stěžovateli jest jen v tom přisvědčiti, že povinnost soudu, povolujícího exekuci, když šlo o exekuční titul dle Šu 1 čís. 8 ex. ř., nesáhala dále, než ku přezkoumání, zdali jest exekuční titul opatřen podle velícího předpisu Šu 54 odstavec druhý ex. ř. předepsanou doložkou vykonatelnosti nalézacího soudu trestního. Rekursní soud byl však následkem stížnosti strany povinné proti povolení exekuce oprávněn, zkoumati pravdivost tvrzených skutečností, jež se týkaly přímo právního podkladu exekuce a bránily jejímu povolení. Neboť dle Šu 526 c. ř. s. může rekursní soud pro své rozhodnutí nutná vyhledávání zaříditi. Byl proto i oprávněn, vyžádati si za tím účelem trestní spisy krajského soudu, na základě nichž pak návrh na povolení exekuce právem zamítl, zjistiť, že exekuční titul, jehož výkon byl navrhován, nebyl v době vydání usnesení prvního soudce (t. j. dne 20. listopadu 1924) vykonatelným, a doložka vykonatelnosti tedy nesprávná. Odpovídá proto usnesení soudu rekursního, jímž rekursu strany povinné bylo vyhověno, úplně stavu věci a zákonu.

Čís. 4607.

Ochrana Šu 80 čís. 2 ex. ř. myšlena jest pouze jako zvláštní ochrana tuzemských příslušníků, nevztahuje se však na příslušníky říše německé, jež nepožívají takové zvýšené ochrany ani dle zákona své země.

(Rozh. ze dne 27. ledna 1925, R II 19/25).

Na základě nálezu rozhodčího soudu vídeňské bursy povolil tuzemský soud exekuci proti firmě, mající sídlo v Prusku. Rekursní soud napadené usnesení potvrdil.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu dlužnice.

Důvody:

Stěžovatelka vytýká rekursnímu soudu, že nedbal, že žaloba a předvolání nebyly jí dodány podle předpisu Šu 80 čís. 2 ex. ř. do vlastních rukou, a že pro opomenuté řádné obeslání nebyla s to, účastníci se jednání před bursovním soudem rozhodčím ve Vídni, při čemž poznamenává, že tato skutečnost není vyvrácena tvrzením rekursního usnesení, že o jednání musila vědět, poněvadž žádala telegraficky o odročení. Tato výtky není spravedlivá a byla vyvrácena případným odůvodněním rekursního soudu. Nehledíc k tomu, že stěžovatelce nebyla odňata možnost před soudem jednati, závažno je také, že ochrana Šu 80 čís. 2 ex. řádu myšlena jest zákonodárcem pouze jako zvláštní ochrana tuzemských příslušníků, k nimž však stěžovatelku jako cizozemskou, v Prusku sídlo mající firmu nelze počítati, zvláště, když nepoživá ani podle zákonů své země nějaké takové zvýšené ochrany ve svém sídle.

Čís. 4608.

Opírá-li se žaloba na čs. stát jako přejímatele bývalého c. k. podniku o ustanovení Šu 1409 obč. zák., nelze použití zákona ze dne 23. července 1919 čís. 440 sb. z. a n.

Odmítl-li soud první stolice žalobu z formelního důvodu, věci samou se nezabývav, není odvolací soud ve zrušovacím usnesení oprávněn, zabývatí se věcí samou a vysloviti po této stránce právní názor, vizící soud první stolice.

(Rozh. ze dne 27. ledna 1925, R II 20/25.)

Žalobce utrpěl dne 15. října 1905 úraz v provozu Vlárské dráhy, která tehdy patřila priv. společnosti rak. uh. státních drah a byla pak zákonem ze dne 27. března 1909, čís. 46 ř. zák. sestátněna. Rozsudkem v roce 1906 byla žalovaná společnost odsouzena platiti žalobci důchod 48 K měsíčně, tento pak zvýšen byl v roce 1913 ve sporu proti býv. c. k. eráru o dalších 30 K. Žalobou, o niž tu jde, domáhal se žalobce dalšího zvýšení od žalovaného čsl. eráru a spolužalované společnosti rak. uh. státních drah o 442 Kč měsíčně, protože prý oba dřívější důchody již neodpovídají nynějším drahotním a výdělkovým poměrům. Procesní soud první stolice žalobu proti čsl. eráru odmítl, žalobu proti společnosti rak. uh. státních drah zamítl. Odvolací soud vyhověl žalobcovu odvolání potud, že zrušil ohledně čsl. eráru napadený rozsudek a vrátil věc prvnímu soudu, by vyčkaje pravomoci, ji znovu projednal a rozhodl. Důvody: První soud odmítl žalobu ve smyslu Šu 2 zákona čís. 440/19, protože prý se jedná o pohledávku proti bývalému c. k. eráru, na jehož účet se také žalobci podle sdělení ministerstva železnic požitky vyplácejí. Žalobce však nežaluje bývalý c. k. erár, nýbrž opírá svůj nárok již v žalobě o § 1409 obč. zák., o němž se však v roz-